

ממעצין השי"ת

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא ראדזין זלה"ה

פרשת
ויקהל

עלון
מס' 33

בית יעקב פרשתויקהל את כד

מתוך השיעור בספרי רבותינו ז"ל
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

השראת השכינה במשכן הוא ע"י נדבת הלב אשר נתגלה בהוספת עבודה ואורה של בני ישראל אשר התנדבו יותר מהנצרך, * המבוקש בעוה"ז מהאדם הוא להוסיף יותר מקדושתו הקביעא וקיימא, ואז מתעצם קדושתם להיות נקרא על שם.

נחלה הבאה לאדם ממקום אחר מתנה עליו שלא יירשנה, וא"כ כל מה שיפעול בזה היום נצרך להיות מבורר שהתנה עליהם מתחלה. ואעפ"כ בכל דבר שעושה צריך להתיישב עצמו אם הוא רצון השי"ת, שזה הוא רצון השי"ת שהאדם יברר עצמו בכל פרט, שאם היה רצונו ית' רק במסירת נפשו של האדם בבוקר ובכל היום יוכל האדם לעשות מה שרוצה, א"כ למה נתן כח לאדם להיות ער כל היום ולפעול פעולות, אכן מחמת שהשי"ת רוצה שאף שהאדם המליך להשי"ת בבוקר עכ"ז בכל פרט כל היום צריך להתיישב עצמו. והגם שלפי הנראה היה נצרך באמת להיות כך שכיון שהמליך עליו את השי"ת בבוקר ומסר כל הרצונות שלו להשי"ת, א"כ כל פעולותיו היו צריכים להיות מבוררים שלא יעשה רק מה שהוא רצון השי"ת וכש"כ (משלי י"ב) לא יאונה לצדיק כל און. רק שרצון השי"ת שהאדם יתיישב עצמו בכל פרט פן הוא שלא לרצון השי"ת שעי"ז נתוסף לאדם פרטים.

וכן הענין כאן אף שנמצא בישראל קדושה בקביעות מאבות הקדושים שחתם השי"ת עצמו עליהם, עם כל זה נצרך האדם לברר מעצמו. וזהו כוונת המדרש מן המותר עשה משכן לעדות. שעיקר יסוד המשכן היה על עבודה ופעולות אדם שמזה שהאדם עושה בהכרח שרצון השי"ת מכריחו לקיים, מזה אין האדם בנייחא שהוא מתיירא שהוא רק מצות אנשים מלומדה, ורק מההוספה שהאדם מוסיף מצדו נתברר שאף ההכרח היה מחשקת לבבו. וזה היה ההותר שמזה נתברר הדים שהיה מחשקת הטוב:

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר. ולהבין שלשון דים מורה על צמצום כמה שנצרך, והותר מורה על העדפה. וגם איתא במדרש (פקודי פ' נ"א ב') נכנס משה אצל בצלאל ראה שהותיר מן המשכן אמר לפני הקב"ה רבון העולם עשינו את מלאכת המשכן והותרנו מה נעשה בנותר אמר לו לך ועשה בהם משכן לעדות וכו'. הענין הוא שיש קדושת שבת וקדושת יו"ט. קדושת שבת הוא קביע וקיימא. והלא איך יתכן שיהיה לה קדושה בלי ישראל, אכן הקדושה בקביעות שהשי"ת קבע וחקק בלב ישראל אף שלא מדעתם והשתדלותם זה נקרא שבת, שקביע וקיימא תמיד בלי הפסק. וזה הוא הקדושה אבות שנקבע בלב ישראל. ואף בהיותם במצרים לא נפסק מהם זו הקדושה כמו ששמרו ישראל את יום השבת במצרים.

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר. ולהבין שלשון דים מורה על צמצום כמה שנצרך, והותר מורה על העדפה. וגם איתא במדרש (פקודי פ' נ"א ב') נכנס משה אצל בצלאל ראה שהותיר מן המשכן אמר לפני הקב"ה רבון העולם עשינו את מלאכת המשכן והותרנו מה נעשה בנותר אמר לו לך ועשה בהם משכן לעדות וכו'. הענין הוא שיש קדושת שבת וקדושת יו"ט. קדושת שבת הוא קביע וקיימא. והלא איך יתכן שיהיה לה קדושה בלי ישראל, אכן הקדושה בקביעות שהשי"ת קבע וחקק בלב ישראל אף שלא מדעתם והשתדלותם זה נקרא שבת, שקביע וקיימא תמיד בלי הפסק. וזה הוא הקדושה אבות שנקבע בלב ישראל. ואף בהיותם במצרים לא נפסק מהם זו הקדושה כמו ששמרו ישראל את יום השבת במצרים.

ובאמת זו הקדושה הוא תמיד בישראל, אכן השי"ת העמיד שהאדם בעצמו יהיה לו קנין בזה וכש"כ (שמות ל"א) לדעת כי אני ה' מקדישכם, שמצד השי"ת כל מה שברצונו ית' שהאדם יעשה לו זו הפעולה בהכרח לאדם שיעשנה ואין לו שום בחירה כלל. למשל מצות צדקה שבאיזה מקום שהשי"ת רוצה שזה יתן צדקה לזה הענין אז אף אם האדם יהיה כלי וקמצון ביותר עכ"ז יתן, שהשי"ת מסבב שזה האיש יאבד מעות וזה הענין יתפרנס בהם, ומצד זה הצדקה אין לאדם שום חלק בה. ורצונו ית' הוא שיקרא יגיע כפיו, ולזה צריך האדם מצדו לברר עצמו. וכדאיתא במשנה (אבות פ"ג) חביבין ישראל שנקראו בנים למקום חיבה יתירה נודעת להם שנקראו בנים למקום, שכל אדם מצדו ירצה לברר עצמו שהוא ישראל, ולזה הסתיר השי"ת אורו בעוה"ז שיהיה לישראל פעולות כמו האומות והם יבררו בפני עצמן. כי אילו לא רצה השי"ת בביורר האדם למה נצרך להתרבות נפשות הלא היה די בשלושת האבות הקדושים, אכן מזה מוכח שהשי"ת רוצה שהבנים ג"כ יבררו עצמן. וכן כל דבר שבקדושה רוצה בעצמו לברר. וע"ז מורה קדושת יו"ט שיש ישראל מקדשין ליה, שהם בפעולתם יקדשו זה הזמן. וע"ז מורה והמלאכה היתה דים והותר, שמצד קדושה בקביעות הנמצא בהם זה נקרא די, שהוא אצלם בקביעות שלא תמוט לעולם. אכן והותר, היינו היתרון שהאדם מברר עצמו בכל פעם יותר לדעת את בוראו. ולזה הטעם מצינו ג"כ שהאדם בכל יום בבוקר קורא קריאת שמע ומוסר עצמו לגמרי שלא ירצה רק רצון השי"ת, ואף שיאונה לפניו ביום איזה דבר הסתר הרי הוא כדאיתא בגמרא (כתובות פג).

והכרתם ובשלימות רצונם, פ' שהם בכל כוחות נפשם הנתונות תחת בחירתם והכרתם ידעו ויכירו שהם בניים למקום, וזה תכלית בריאת האדם בזה העולם שימשיך את קדושתו בהתגלות נפשו בהתאמצות עבודה וצמצומי בירורים להזדכך ובהחירות ההכרה לדעת את ה', ואז נקראים בניים למקום גם על פי נגלה ועל פי הדין והכללים והמשפט, וגם המקטרגים ואומות העולם יכירו וידעו כי הם בני ה' ועבדיו, כי בנו ושכללו את קדושתם מכח בחירתם, וקדושתם ומעלתם בקנין שלהם עפ"י הדין ומשפט האמת של הנבראים, ובדעת תחתון של עולם המעשה והדין. וזה סיבת ריבוי הנפשות שהביא הקב"ה בזה העולם, אף שהקדושה קביעה וקיימא בנפשות ישראל בעצם נצר מטעי האבות המה, אבל נצרך הירידה בזה העולם להתברר ולבנות קומת הקדושה בכח עצמי, להוציא את הקדושה השרשית (הנסתרת בזה העולם ההסתר) ע"י בחירה ורצון בדעת האדם.

וע"ז מורה קדושת יו"ט שישראל מקדשין ליה, שהם בפעולתם יקדשו זה הזמן: קדושת יום טוב הוא מה שישראל מקדשו לזמנים, פירוש שהוא הקדושה הצומחת ועולה ע"י עבודתם של בני ישראל, כענין שאז"ל אף שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט, שז"ע ההתבררות העצמית כנ"ל.

וע"ז מורה והמלאכה היתה דים והותר, שמצד קדושה בקביעות הנמצא בהם זה נקרא די, שהוא אצלם בקביעות שלא תמוט לעולם. אכן והותר, היינו היתרון שהאדם מברר עצמו בכל פעם יותר לדעת את בוראו: "דים" הוא מה שהיה נצרך למלאכת המשכן במידה במשקל ובמנין, וזה עומד כנגד קדושת ישראל, שהמשכן הוא מקום מוכן לשכון הקב"ה בתוך ישראל, וכפי קדושתם כן הוא קדושת המשכן עפ"י החכמה העליונה, אבל מה שהוסיפו והותירו ישראל בנדבת ליבם הוא מה שיותר מהקדושה הטבועה בהם בעצם, אשר בהתלהבות נפשם וריבוי עבודתם וביורם הוסיפו עוד כהנה וכהנה משלהם מה שלא היה נצרך אל תכנית הבית. [וכן כל מְצוּה ועושה הוא כענין הקדושה הקבועה, שהענין נצרך מצד עצמו והאדם עושה זאת כעושה בכפיה שלא מנקודת רצון עצמו ודעתו משלו, ושאינו מצווה ועושה הוא שהאדם מרחיב מדיליה עשיותיו עפ"י התעוררות מידות נפשו ומוסיף משלו לפי הבנתו והכרתו ובהירותו בהיקף תפיסתו משלו, אף שאין העשיה מקודשת מלמעלה ואינה משוערת ונצרכת עפ"י אמיתיות אמת ה', והוא ענין התבררות האדם בחלק עבודתו משלו, בבחי' יום טוב דישראל הוא דקדשינהו].

ולזה הטעם מצינו ג"כ שהאדם בכל יום בבוקר קורא קריאת שמע ומוסר עצמו לגמרי שלא ירצה רק רצון השי"ת, ואף שיאונה לפניו ביום איזה דבר הסתר הרי הוא כדאיתא בגמרא (כתובות פג.) נחלה הבאה לאדם ממקום אחר מתנה עליו שלא יירשנה, וא"כ כל מה שיפעול בזה היום נצרך להיות מבורר שהתנה עליהם מתחלה. ואעפ"כ בכל דבר שעושה צריך להתיישב עצמו אם הוא רצון השי"ת, שזה הוא רצון השי"ת שהאדם יברר עצמו בכל פרט, שאם היה רצונו ית' רק במסירת נפשו של האדם בבוקר ובכל היום יוכל האדם לעשות מה שרוצה, א"כ למה נתן כח לאדם להיות ער כל היום ולפעול פעולות, אכן מחמת שהשי"ת רוצה שאף שהאדם המליך להשי"ת בבוקר עכ"ז בכל פרט כל היום צריך להתיישב עצמו. והגם שלפי הנראה היה נצרך באמת להיות כך שכיון שהמליך עליו את השי"ת בבוקר ומסר כל הרצונות שלו להשי"ת, א"כ כל פעולותיו היו צריכים להיות מבוררים שלא יעשה רק מה שהוא רצון השי"ת וכש"כ (משלי י"ב) לא יאונה לצדיק כל און. רק שרצון השי"ת שהאדם יתיישב עצמו בכל פרט פן הוא שלא לרצון השי"ת שעי"ז נתוסף לאדם פרטים: ענין קריאת שמע בכל יום בוקר וערב הוא להתמסר ולהתבטל בכל הכוחות והחושים

ובאמת זו הקדושה הוא תמיד בישראל: קדושת שבת הוא אות ברית בין ישראל להשי"ת ככתוב בתורה והמחללה נכרת מעמיו כי פוגם בנקודת קדושת ישראל שלו אשר היא קביעה וקיימא ומאז ומעולם דהיינו הקדושה הטבועה והחוקה בתוך נשמות ישראל מעיקר טבע יצירתם מבטן אימם, ובקדושה זו קדושים כל ישראל הגדולים והקטנים יחד כאחד באין שינוי, כי אינו ע"י עבודתו רק מהשי"ת אשר קדשנו בקדושת ישראל, ושורש קדושת ישראל הוא קדושת אבות אברהם יצחק ויעקב, שהם השורשים ואנו הענפים יוצאי ירכם. ולזה קדושת ישראל אשר הוא בעצם לא נתבטלה כשהיו אבותינו במצרים בערות הארץ בשפל ובסתר המדריגה כי בכל מצב שהיו וגם לפני קבלת התורה נשארו בנקודת עצמותם והיו מושרשים בקדושת אבות אף בלא ידיעתם ובלא עבודה ופעולה משלהם, וזה הטעם שישראל במצרים (אף שהיו כאשר היו) שמרו את השבת שזה מורה שקדושתם השורשית לא ניתקה מהם גם אז אף שהיו ערום ועריה ממעשים טובים.

אכן השי"ת העמיד שהאדם בעצמו יהיה לו קנין בזה וכש"כ (שמות ל"א) לדעת כי אני ה' מקדישכם, שמצד השי"ת כל מה שברצונו ית' שהאדם יעשה לו זו הפעולה בהכרח לאדם שיעשנה ואין לו שום בחירה כלל. למשל מצות צדקה שבאיזה מקום שהשי"ת רוצה שזה יתן צדקה לזה הענין אז אף אם האדם יהיה כילי וקמצן ביותר עכ"ז יתן, שהשי"ת מסבב שזה האיש יאבד מעות וזה הענין יתפרנס בהם, ומצד זה הצדקה אין לאדם שום חלק בה. ורצונו ית' הוא שיקרא יגיע כפיך: חלק עבודת ישראל הוא בהשתלמות נפשו ענין הדעת בהתגלות (מה שקרוי בלשוננו: מודע), שיוציאו ויגלו את אור המושרש בעצם נפשותם מן הכח אל הפועל, וידעו בהכרה בהירה ובהרגש מלא כי ה' הוא מקדשם, שאנו בניו והוא אבינו. כי אמנם בהנהגת העולם בכל הקורות והנעשה בה הן בכלל והן בפרט הכל נגזר מהשי"ת ולא יתכן בה שינוי וחילוף, אבל בחירת האדם הוא רק בהיקף הדעת והרצון שלו, דהיינו דבאם עושה מעשה בבחירה וברצון ובהכרה אז נקרא המעשה על שמו ומשתנה למעליותא על ידה ומזדכך, אבל באם (ע"ד משל) נפלה פרוטה מכיסו בלא ידיעתו (באשר נגזר מלמעלה שפרוטה משלו צריכה להיות אצל השני) אז נקרא מה שנעשה מעשה ה' ואין בזה ענין והשתייכות אל האדם כלל ואין לו חלק ונחלה בטוב ההוא הנעשה כי לא נעשה בדעתו וברצונו, והרי הוא ככל הדומם הצומח והחי המשמשים את הרצון העליון תמיד בכל עת ובכל שעה אבל לא נקרא דבר על שמם, כי לא נעשה בבחירתם דבר כלל רק הכל מלמעלה והם כגרזן ביד החוצב וכחומר ביד היוצר ובכל עושה הקב"ה שליחותו. אבל יתרון האדם הוא שהוא ברצונו ובהכרתו משלו מחזיר פנים אל השי"ת ועושה פעולותיו ועשיותיו בכוונה ובדעת ואז נקרא שמו עליהם ויגיע כפיו באשר עשאו בבחירתו לפי תפיסתו והכרתו משלו [אף שעפ"י האמת המעשה עצמו היתה נעשית ואין מקום כח בחירה ושינוי על הנעשה, אבל בגבול תפיסת האדם ודעתו, במקום פנוי ההוא שם התבררות האדם ועבודתו והארת אורו. והענין עמוק וארוך מאד, ונתבאר בהקדמה ופתיחת בית יעקב בראשית].

ולזה צריך האדם מצדו לברר עצמו. וכדאיתא במשנה (אבות פ"ג) חביבין ישראל שנקראו בניים למקום חיבה יתירה נודעת להם שנקראו בניים למקום, שכל אדם מצדו ירצה לברר עצמו שהוא ישראל, ולזה הסתיר השי"ת אורו בעוה"ז שיהיה לישראל פעולות כמו האומות והם יבררו בפני עצמם. כי אילו לא רצה השי"ת בביור האדם למה נצרך להתרבות נפשות הלא היה די בשלושת האבות הקדושים, אכן מזה מוכח שהשי"ת רוצה שהבנים ג"כ יבררו עצמם. וכן כל דבר שבקדושה רוצה בעצמו לברר: בני ישראל נקראים בניים למקום, אבל חיבה יתירה הוא כאשר נודעת להם דבר זה בהחירות דעתם

למציאות ה' שהוא אחד ואין בלתו, וזה בנקודת שורש הלב המתגלה ברעא חדא כניצוץ היוצא ברצוא ושוב, אבל אין זה רק גילוי דעת על שורש הרצון האמיתית בפנימיות נקודת הלב ומסירת מודעא על כל ענפיו ופרטיו שכל שאינן נמשכים אחר נקודת אמיתיותו אין הוא חפץ בהם והרי הן כשגגה היוצאת והרי הוא מבטלן לגמרי בשעת כושר זו של התגלות רצונו האמיתית ועצם נפשו, ואם אכן היה זה כל עיקר המבוקש מהאדם היה יכול אח"כ להשליך יתנו על הקב"ה כי הוא הרי גמר את שלו והמותר והמסתעף מעשי ה' המה, אבל אמנם האמת כי אין מספיק בזה התבררות השורש, ולזה גם לאחר התבררות של קריאת שמע צריך האדם להשתמר ולהתברר כל היום כולו בכל עניניו הפרטיים בעת אשר כל חלקי נפשו הומים ומרגישים את עצמם ואינם נמשכים מעצמן אל שורש רצונו אשר היתה באמנה איתו בהתגלות הלב בעת קריאת שמע, כי אינו די בנקודת השורש בעיתות רצון נעלות, רק צריך להמשיך בריבוי סבלנות ועבודה קמעה קמעה בריבוי מועצות ודעת את כוחות הגוף והנפש הנפרדים הרחוקים מהנקודה השורשית (הטהורה והבלתי לגרמיה כלל ואינה בניסיון טו"ר) שגם הכוחות האלו הפרטיים (הנמוכים והבלתי מבוררים) יתמשכו ויתכללו ויכירו אור ה' אחד, ואינו מספיק זה שהשורש (שהוא נקודת קדושת ישראל) יודעת את רבונה ומאירה בכבודו, כי העיקר הוא התכללות הפרטים הנפרדים, וזה כל חלק האדם בעבודתו ובהתאמצותו, להאיר מן השורש על הענפים, מן הכח אל הפועל, מן הכוחות הנעלמים הנעלים אל מודעותו בהתגלות ליבו ומחשבותיו, ואז בונה מדיליה קומתו בשלימות אור נשמתו וקדושת ישראל שבו נקרא על שמו יגיע כפיו, כי התאמץ והתיגע להשליטו עליו ושיתמשך בכוחותיו ומידותיו אשר תחת ממשלתו ובמודעותו והכרתו אל אור השורש, ובהירות הדעת אחר

התבררות החלקים הנמוכים והפרטים היא באופן אחר, והשלימות נעלה ביותר, ועיקר הכבוד שמים והשעשועים הוא מהתקרבות הרחוקים ומהתאחדות הנפרדים. [והוא ענין עבודת הבריורים והעלאת ניצוצות אשר זהו תכלית הירידה בזה העולם, והוא סיבת ריבוי הנפילות, לברר גם בחלקי הנפש הנמוכים ובחלקי העולם הנמוכים כבוד השי"ת ובהירות אורו שהכל רשות יחידו של עולם ושאינו יוצא חוץ ואין חוץ כלל וכלל].

וכן הענין כאן אף שנמצא בישראל קדושה בקביעות מאבות הקדושים שחתם השי"ת עצמו עליהם, עם כל זה נצרך האדם לברר מעצמו. וזהו כונת המדרש מן המותר עשה משכן לעדות. שיעקר יסוד המשכן היה על עבודה ופעולות אדם שמזה שהאדם עושה בהכרח שרצון השי"ת מכריחו לקיים, מזה אין האדם בניחא שהוא מתיירא שהוא רק מצות אנשים מלומדה, ורק מההוספה שהאדם מוסיף מצדו נתברר שאף ההכרח היה מחשקת לבבו. וזה היה ההותר שמזה נתברר הדים שהיה מחשקת הטוב: כי משכן ה' בתוך ישראל הוא בעיקר מצד החלק אשר הוסיפו מרצון עצמם ומתשוקתם משלהם מה שלא נצטוו ולא הוכרחו ולא היה נצרך כלל לבניית המשכן, ומזה ראינו שנדבתם למשכן היה מרעותא דיליה מִזְכוּת לב משלהם בלא הכרח וציווי, ולא שנדבו כמצות אנשים מלומדה מצד הרגש גולמי מקדושת השורש רק מתוך נקודת עצמם בבחירתם באהבה עזה גלויה בכל מידות נפשיותם, ומתוך הנותר יותר מה"די" שם נתראה חשקם ודביקותם, ומזה דייקא נתמשך השראת השכינה בתוך בני ישראל בחלק הצורת אדם הנגלה שלהם אשר בנו והשתלמו נפשיותם בבחירתם אשר בירו עצמם ללכת באור ה' ובלהב תשוקתם לעשות משכן לה' שישכון בהם כבוד.

מי השילוח חלק א ד"ה שאו את ראש

כשמונים את ישראל מתנשא חשיבת כל איש מישראל ונעשה דבר שבמנין שאינו בטל כי במעלתו אשר מיוחד בה הוא הגודל מכל ישראל.

אחד איזה מקום שייך לו בהשבת, כי באם יחליף מקום אחד אין מצב השבת בשלימות דרך משל מי שנוטע פרדס בסדר נאה ואם יחסיר או יחליף נטיעה אחת ניכר שאין הפרדס בשלימות. וישראל נקראים (ישעי' ס"ב א) מטע ה' להתפאר:

שאו את ראש וכו' תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן ואתכם יהיו איש אחד למטה (א' ב'). ענין נשיאות ראש היה כפי מה דאיתא בגמ' (ברכות נח.) אין דעתו של זה דומה לשל זה. כי הש"י חלק לכל אחד טובה וחיים בפני עצמו ואין אחד דומה לחבירו. ע"כ נאמר שאו את ראש היינו שתעמדו כל אחד על מקום השייך לו. ועי"ז יהי' במקומו מדוגל ומנושא. וע"כ נאמר אתה ואהרן. כי אהרן הוא נגד חיילין דאורייתא.

ובשני אלו היינו תורה ועבודה נכלל כל החיים של ישראל. ואתכם יהי' איש איש למטה לפי שהנשיא הי' יודע לכל

סימן טוב ומזל טוב

ברכות מאלויות נשגור בזה לידידנו רב הערך יקר הערכין ירא אלוקים וחרד על דברו, דורש את ה' בבית הלב באהלי תורת רבותנו הק' בנפש חפצה

ה' הרב **דניאל הריס** שליט"א

על השמחה השרויה במעונו

בשמחת נשואי בנו **נחמן הריס** שיחי'

עב"ג תחי'

יברכם ה' מציון בכל הברכות והצלחות ורוב טובה וחדוה עדי עד. אהבה ואחווה שלום ורעות חן וחסד ורחמים וסייעתא דשמיא עד בלי די.

המברכים בכל לב

חבריו ידידיו, משתתפי השיעור

ומתפללי ביהמ"ד

השיעור השבועי

מיאת ב"ק ארמו"ר שליט"א

בספרי רבותינו הקדושים **מיאז' בצא וראדזין זיגי"א**

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 11:00 בבילה

בבית המדרש דרוהביטש (בענר"ג) רחוב מלאכי בעיה"ק ירושלים

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (לזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו. כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

העלון נתנדב לע"נ רבותינו הקדושים ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז' בצא ראדזין ע"ר